

Teksti: KAISU-LEENA BRUNILA
Kuvat: Uuskuva / HEIKKI
SAVOLAINEN

LASKUVARJOTYTTÖJÄ

**Kymmenen naispuolista
uskalikkoo käyttää kai-
ken vapaa-aikansa mieli-
harrastukseensa lasku-
varjohyppyyn.**

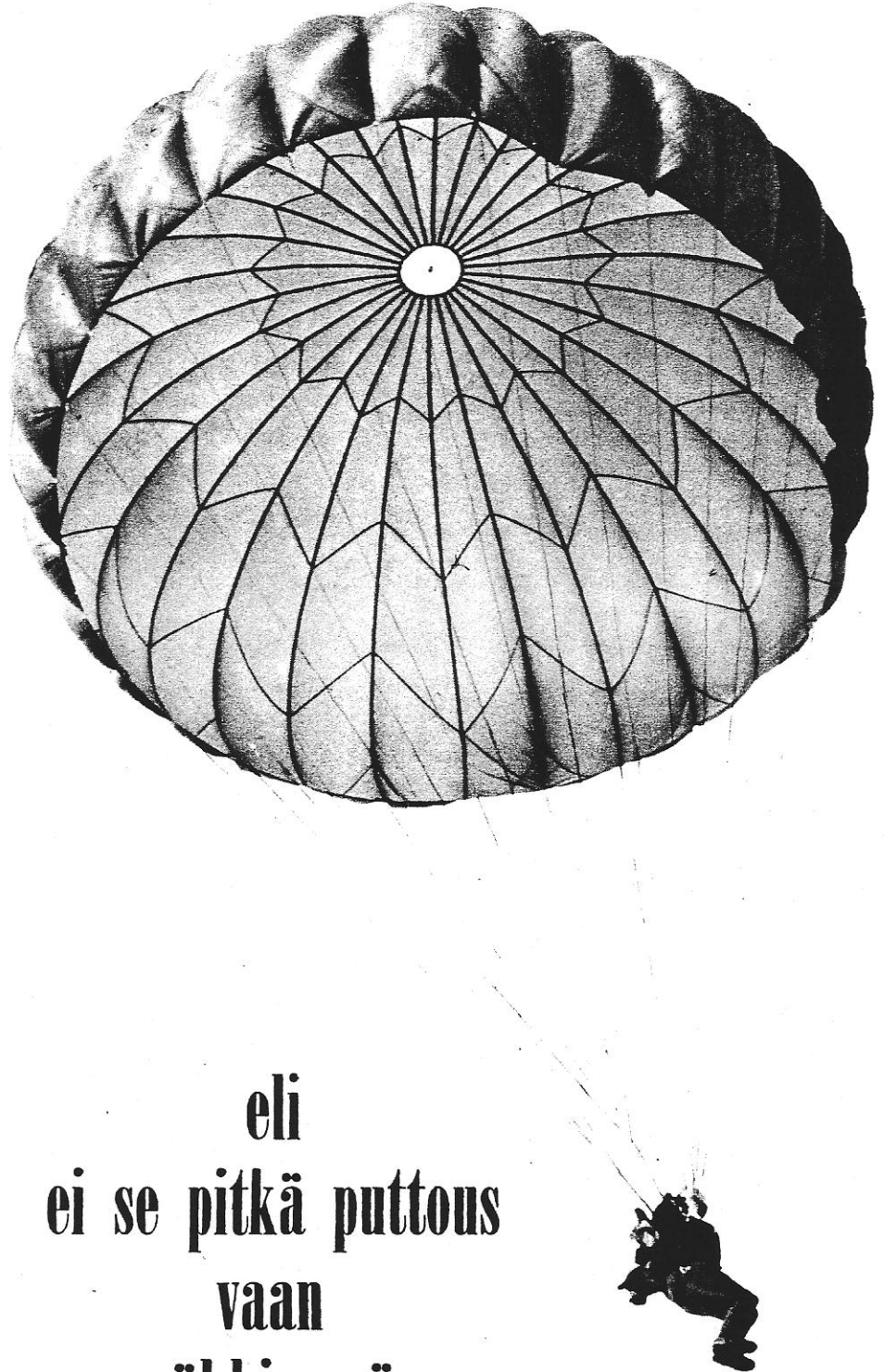
Elokuinen päivä oli kirkas ja ilmasta näytti muodostuvan oikea laskuvarjohyppääjän toiveilma. Malmin lentokentän hallin lattia oli täynnä laskuvarjoja, joita tytöt taitavasti pakkasivat. Hyppymestari Antero Takkala kierteli ympäri hallia seuraten silmä kovana tyttöjen työtä, mutta eipä siinä ollut moitteen sijaa. Jokainen tiesi ja taisi työnsä.

Olimme tulleet seuraamaan Suomen Laskuvarjokerhon tyttöjen hyppyharjoituksia. Tähän toukokuussa 1960 perustettuun kerhoon kuuluu nimittäin poikien ohella kymmenen naispuolista uskalikkoo, jotka käyttävät sunnuntait ja valoisana aikana myös kaikki arki-illatkin hyppyurheiluun. Laskuvarjokerhon ensimmäinen tyttö, neiti Leila Hyytiäinen, suoritti toukokuussa 1963 ensimmäisen hyppynsä. Runsaassa vuodessa on tyttöjen lukumäärä kymmenkertaistunut. Myös kerhon varjokantaa on lisätty ja tällä hetkellä varjoja riittää kymmenelle hyppääjälle.

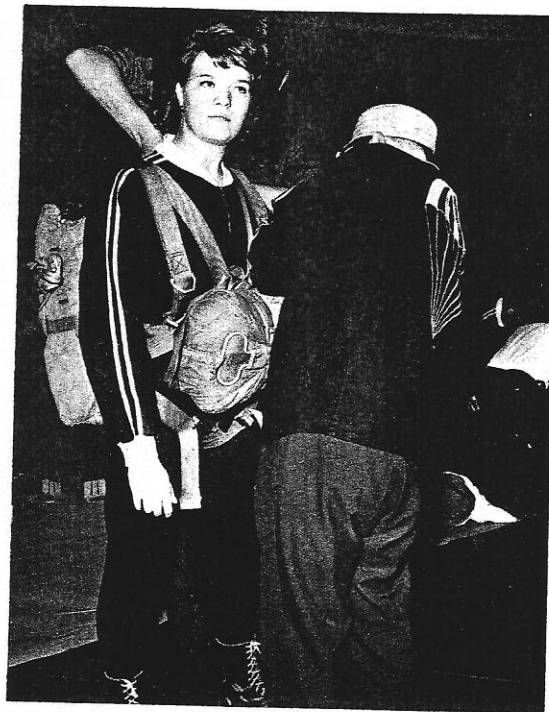
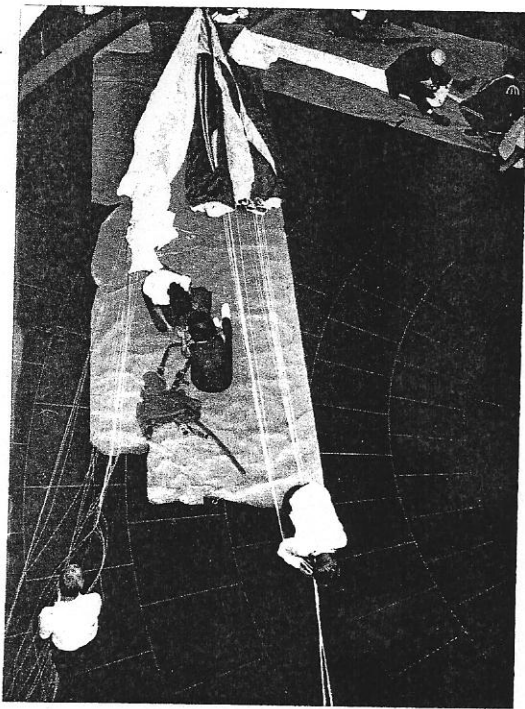
Pakkaako kukin hyppääjä oman varjonsa?

— Kyllä, jokainen huolehtii omista varusteistaan. Meillä on 15 tuntia teoriaa ja kaatumis- harjoituksia ja vielä erikseen varjojen pakkausharjoitukset, ennenkuin kelpuutetaan hyppäämään. Toiminta on nykyisin hyvin vilkasta ja innostusta riittää, kunhan vain saisimme hankituksi kerholle lisää varjoja, kertoo hyppy- ja koulutusmestari Takkala.

Kolme tyttöä oli saanut pää- ja varavarjonsa hienosti millimetrin tarkkuudella laskoste- tuiksi ja solmivat nyt varjopus- sien nauhoja tiukasti kiinni. Marita Mattila (19), Silja Kot- kas (19) ja Sirkka Kuusisto (17), nuoria viehättäviä tyttöjä, jokai- nen yli 170 cm pitkä. — Pitääkö

eli
ei se pitkä puttous
vaan
se äkkipyssäys

Ensimmäinen toimenpide ennen hyppyä on varjojen pakkaus. Kukaan kerholainen — myös tytöt — pakkaa oman varjonsa Malmin lentohallissa.

↗ Kerhon pojat auttavat varjojen kiinnityksessä. Edessä on pieni varavarjo — yhteinen paino n. 20 kiloa. Marita Mattilalla on takataskussaan 2 hyppyä ja sitä kolmatta pitäisi päästä pian suorittamaan.

LASKUVARJOTYTTÖJÄ

↓ Pikkuinen Cessna on valmiina nostamaan hyppähaluiset tyttäret korkeuksiin. Silja Kotkas on juuri hivuttautunut koneeseen selkä edellä, Marita Mattila seuraavana vuorossa. Hyppymestari Antero Takala antaa viimeisiä ohjeita Sirkka Kuusistolle ja vasemmalla kuuntelee Kaisa Kakko.

Ensimmäinen tyttö valmiina hyppyy! Sirkka Kuusisto on valmiina seitsemänteen hyppyynsä.

→ Paikoillanne, valmiina, hep! Kovassa ilmvirrassa on pidettävä lujasti kiinni koneen telineestä. Varjosta parin metrin pituinen pakkolaukaisuhihna on kiinnitetty koneen sisäpuolelle. Hyppymestari tarkistaa, että kaikki on all right — eikä sitten muuta kuin ponnahtus ja...

laskuvarjohyppääjättären mannekiinipituutta?

— Voi ei toki, me vain satme olemaan kaikki pitkiä tyjä, hymyilee kolmikko.

— Missä te siviilissä päätätte?

— Minä hyppään vielä koulussa, kertoo Sirkka Kuusisto Käyn Alppilan yhteislyseosta, mutta kaikki vapaa-aikani tän täällä Malmilla. Minun jeni on ollut mukana alkuun lähtien, joten ei kotona vastaan, kun minäkin päälähteä mukaan. Minulla muuten ihana veli, hän on hoittanut hyppyni ja lainannulle omaa kypäräänsä ihan man riitaa.

— Paljonko hyppy maksaa?

— Kolmellatoista markkaa pääsee liitelemään maata kolme Matka alas ei kestä kauan, mutta siitä kyllä kannattaa maksaa.

niin ihanaa se on ollut joka kerta.

— Mitäs mieltä luokkatoverit ovat moisesta urheilusta?

— Minä olen kiitollinen pilakuvien aihe, pojat piirtelevät joskus taululle kuvia, joissa riipun varjon varassa taivaan ja maan välillä, mutta ei sitä sen kummemmin ihmetellä. Olen tähän mennessä hypännyt kuusi hyppyä, mutta kerhomme tyttöjen hyppynnätyks on Leila Hyytiäisellä — 16 hyppyä.

— Leila saa hypätä jo itseaukaisuhyppijä, puuttuu puheeseen pankkivirkailija Silja Kotkas. Ensimmäiset kymmenen hyppyä ovat pakkolaukaisuhyppyjä ja senjälkeen vasta saa siirtyä itseaukaisuhyppyihin. Leila pääsee syksyllä Keski-Ranskan laskuvarjokouluun, samaan jossa koulutuspäällikkömme Antero Takkala oli kesällä kolmen

viikon kurseilla. Chalon-sur-Saonen laskuvarjokoulussa oli kesällä 50 osanottajaa kymmenestä eri maasta.

Antero Takkala on käynyt pukeutumassa laskuvarjohyppääjän pukuun, jonka hän osti Ranskasta. Puvun selkäpuoli on valkea ja etupuoli kirkkaan oranssin värinen. Hyppymestari kommentaa tytöt pukeutumaan hyppyä varten, vaikka tänä iltana on kuitenkin epävarmaa, voidaanko hyppyjä suorittaa, sillä tuuli on herännyt ja hyppyjä ei voi suorittaa, jos tuulen nopeus on yli 4 m/sek. Kokenut hyppääjä voi tosin hypätä, vaikka tuuli on yli 4 m/sekunnissa, mutta tuulen ylittäessä 6 m/s ei kukaan hyppää. Aikaa vievää urheilua tämä todella on, sillä monta kertaa kerholaiset valmistautuvat lähtemään taivaalle, mutta odotuksesta huolimatta

sää ei sitä salli. Odotusaika tosin käytetään hyödyllisesti vanhan kertaamiseen, kaatumisharjoituksiin ja varjojen kunnostamiseen.

Hallissa on jälleen pari uutta tyttöä varjojen pakkauspuuhissa. Pirteä Kaisa Kakko (20) opiskelee kuudetta vuotta Ateneumissa sisustustaiteilijaksi, hän on jo hypännyt seitsemän hyppyä ja toivoo saavansa kahdeksannen tänä iltana. Hyppääminen taitaa myös olla taidetta, vai mitä mieltä on taideopiskelija tästä seikasta?

— Taidetta se on, todistaa Kaisa. Leijuessaan kauniin maan yläpuolella tuntee todella esteettistä nautintoa, mutta taitoa myös tarvitaan, että osaa irroittautua koneesta hienosti voimakkaan ilmavirran painaessa hyppääjää koneen kylkeen. Siinä saa lujaa kasvohierontaa.

kun ilmavirta moukaroii ihoa.

— Mistäs teidän tienne tänne toi?

— Minä ihmettelin, missä minun poikakaverini viettää kaikki iltansa ja päätin ottaa siitä selvän. Onneksi hänen aikaavieviä hobbysa oli näin mukava, innostuin heti asiaan ja nyt on kaikki hienosti: meillä on yhteinen harrastus ja ehdimme viettää vapaa-aikamme yhdessä.

Toinen tyttö, Leena Takala (21) on kotisisarharjoittelija, kotoinen Teuvalta. Muutettuaan Helsinkiin hän heti liittyi Laskuvarjokerhoon ja on ehtinyt jo suorittaa ensimmäisen hypynsä ja toivoo hartaasti saavansa pian tilaisuuden toisen suorittamiseen.

Miltä se ensimmäinen hyppy tuntuu, kysymme koko tyttöjoukosta, joka on kokoontunut halliin.

Jatkuu sivulta 60

